

[Justitsministeren.]

Beslutningen om udlevering er truffet i medfør af den oprindelig med Storbritanien og Irland den 31. marts 1873 indgåede udleveringstraktat, som efter noteveksling af 27. august 1952 og 30. juli 1953 har gyldighed mellem Pakistan og Danmark. Danmark er i henhold til denne traktat forpligtet til at imødekomme den fremsatte udleveringsbegæring, så snart udleveringens iværksættelse er mulig.

Justitsministeriet er i forbindelse med udleveringsbegæringens fremsættelse af de pakistanske myndigheder gjort bekendt med ordlyden af den bestemmelse i den pakistanske straffelov, som Howard sigtes for at have overtrådt. Herefter kan den påsigtede forbrydelse straffes med forvisning indtil livstid eller med fængsel indtil 10 år.

Efter at den pakistanske højesteretspræsident den 27. august 1965 havde fremsat de af hr. Helveg Petersen refererede udtalelser, har justitsministeriet skaffet sig kendskab til disses ordlyd og de nærmere omstændigheder ved deres fremsættelse. Det er herved oplyst, at udtalelserne er fremsat på en i Sidney i Australien afholdt konference af jurister fra Commonwealthlande, og at udtalelserne må anses for teoretiske betragtninger om, hvilke sanktioner der kunne tænkes anvendt over for bestemte lovovertrædelser.

Det er fra officiel pakistansk side, senest i en verbalnote af 14. juni 1966, meddelt, at højesteretspræsidentens udtalelser må stå for hans egen regning, og at de er helt uforenelige med den pakistanske straffelovgivning, som i det væsentlige svarer til britisk strafferet. Højesteretspræsidenten har ingen lovgivningsmæssige beføjelser, idet disse alene henhører under Pakistans nationalforsamling.

På denne baggrund har justitsministeriet ikke i højesteretspræsidentens udtalelser, som man naturligvis fra dansk side må tage bestemt afstand fra, fundet grundlag for at antage, at retsforfølgningen i Pakistan imod Derrick Howard vil finde sted på en måde, som er uforenelig med almindeligt anerkendte menneskerettigheder og principperne i et moderne retssamfund. Det er derfor efter min opfattelse heller ikke i strid med dansk retsbevidsthed, at vi med den viden om det pakistanske retssystem, jeg her har

redegjort for, har truffet beslutning om iværksættelse af udleveringen i overensstemmelse med den os påhvillende traktatmæssige forpligtelse.

Af *Kai Moltke* til boligministeren (17. juni 1966):

„Anser ministeren det for at være en bestemmende faktor for en lejligheds brugsværdi, om der i forbindelse med den pågældende ejendom findes egnede opholds- og legepladser for børn som f. eks. en egnet og rummelig gårdsplads tilpasset nævnte formål, og om der i det omliggende kvarter findes adgang til børne- og fritidsinstitutioner som vuggestuer, børnehaver, parker og fritidshjem m. m.?”

Berer det på en fejl, når der i det i dagspressen offentliggjorte vurderings-skema til brug for lejere nok spørges om parkeringspladser og tørrerum, men ikke om adgang til legepladser, børneinstitutioner og friluftsanser?”

I dagspressen for den 16. juni (dagbladet Politiken) er offentliggjort en fotokopi af det skema, der skal udsendes til landets lejere i forbindelse med den kommende lejevurdering. Jeg må først i denne forbindelse endnu en gang henstille, at sådanne betydningsfulde dokumenter fra boligministeriet ikke bliver tilgængelige for dagbladene, før kopi eller udkast er tilstillet folketingets kompetente arbejdsorgan i sådanne sager, nemlig det permanente lejelovsudvalg, der også fortsætter sit arbejde i sommerferieperioden.

Derefter nogle saglige indvendinger mod mangler i det offentliggjorte skema. Man har i loven som vurderingsmålestok taget en slags „mønster- eller typelejlighed“ i socialt byggeri opført i årene 1963-65 for at angive den standard, der skal sammenlignes med ved vurderingen. Det forudsætter en vis rummelighed (boligarealnorm), en vis beregnet kvadratmeterhusleje og ikke mindst relativt frie omgivelser med visse anlæg, legepladser med mere. Også tilknytning til visse lokale børne- og fritidsinstitutioner var oprindelig tilsigtet i denne form for socialt byggeri som norm, skønt det skal indrømmes, at opførelsen af sådanne institutioner desværre ofte blev udskudt i byggetilladelserne på grund af restriktioner og